

Elmélkedés

Néha arra gondolok,
mi volt, míg nem éltem?
Míg felhők közt kószálva
lételem elértem.

Zenedoboz tetején
forog szüntelen,
alatta szól a dallam,
azt fülelem.

Köd száll a tájra,
álmodik a virág.

Szunnyad már a dér alatt
a megfakult világ.

Folyosón sétálok,
szobámat keresem,
hiába a sok ajtó,
valahogy nem lelem.

A feledékenység
előszobájában
többedmagammal
tárgyalok.

Kiszakadva időből
és térből, vadul illanó
hajnalból, fásult
tudatlanul.

Évszázadok versfodrában
ének zeng a rímcsokrában.

Porszem vagyok, és oly
nagy a világ.

Elkövettem benne

Sok-sok hibát.

A türelem lassan

a tetőfokára hág.

Eltörpül lassan

a régi világ.

Kártyavárként összeomló

világ, elszáradt a fű,

fa színes virág.

Lelkem lelakott lakás,

lepadt lappangás.